ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JACQUES UVEL

ΜΙΑ ΙΠΠΟΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΚΑΡΤΟΥΣ

Ι

Ἡ ὥμορφη βραδειὰ τοῦ Ἀπρίλη τοῦ 1717, μιὰ χαριτωμένη νέα καθόταν στὸ μπαλκονάκι τοῦ μικροῦ κομψοῦ μεγάρου της καὶ δροσιζόταν στὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι...

Στὸ πεζοδρόμιο κάτω, ἀθέατος, κάποιος νέος, ψηλός, ντυμένος μὲ μεγάλη πολυτέλεια, τὴν παρακολουθοῦσε μὲ λαχτάρα, μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ φανερωθῆ μπροστά της. Περιοριζόταν μόνο ν' ἀναστενάζη κάθε τόσο καὶ νὰ κυττάζη ἀνήσυχα τὸν μισοσκότεινο δρόμο κάθε φορὰ ποὺ ἄκουγε βήματα κι' ἔβλεπε διαβάτες...

Ψιθύριζε συχνά :

—Σ' ἀγαπῶ, κουκλίτσα μου... Μὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ θάψω βαθειὰ στὴν ψυχή μου αὐτὴ τὴν ἀπελπισμένη ἀγάπη μου... Εἶμαι ἕνας ἀπόληρος τῆς κοινωνίας, ἐνῶ ἐσὺ εἶσαι ἕνα λουλοῦδι της ζηλευτὸ κι' ἔχεις ἀρίσει σὲ ἄλλον τὴν καρδιά σου !...

Τὸ κρῦο τῆς νύχτας δυνάμωσε σὲ λιγάκι. Ἡ κοπέλλα, ἀνύπομπτη, τραβήχτηκε μέσα κι' ὁ ψηλὸς ἐκεῖνος νέος, ἀφοῦ ἔμεινε λίγες στιγμὲς ἀκόμη κάτω ἀπ' τὸ κλειστὸ πειὰ μπαλκόνι, ἀποφάσισε νὰ φύγη...

Ὁ νέος ἦταν ὁ περίφημος λήσταρχος Καρτούς, ὁ Καπετὰν Φυσέκης, ἡ ἀνύπομπτη κοπέλλα ἦταν ἡ Λουκία, ἡ κόρη τοῦ πλουσίου ἐμπόρου Λαμπέρ !....

ΙΙ

Μεσάνυχτα τώρα. Ὅλοι κοιμόντουσαν στὸ μέγαρο τοῦ Λαμπὲρ καὶ μονάχα ὁ ἴδιος ἀγρυπνοῦσε, ταραγμένος, στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο του. Ἡ ἑπομένη τελείωνε μιὰ συναλλαγματική του ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες χρυσὰ δουκάτα, τὰ ὁποῖα χρωστοῦσε στοὺς προμηθευτές του Βερνέϊγ καὶ Ταρνιέ, κι' ἡ κάσα του ἦταν ἐντελῶς ἄδεια...

Τί νάκανε ;... Μόλις πρὶν ἀπὸ πέντε μέρες εἶχε καταστραφεῖ ὁλότελα, χάνοντας τὰ λεπτά του στὶς μετοχὲς τῶν φανταστικῶν χρυσωρυχείων τῆς Λουϊζιάνας. Οἱ φίλοι του, τοὺς ὁποίους τόσες φορὲς εἶχε ὑποχρεώσει μὲ τὴ γενναιοδωρία του καὶ στοὺς ὁποίους κατέφυγε τώρα, σώριασαν μπροστά του ἕνα σωρὸ προφάσεις, κι' ὁ δύστυχος Λαμπὲρ ἔμεινε μονάχα μὲ τὴν ντροπὴ τῶν ἀκάρπων αὐτῶν διαβημάτων του...

Ἡ ἰδέα τῆς πτωχεύσεως τὸν ξετρέλλαινε. Φοβόταν τόσο τὴ φυλακή, ὅσο τὴν ἀτιμία ποὺ θὰ λέρωνε τὸ ἔντιμο ὄνομά του καὶ θὰ ἀνάγκαζοῦσε καὶ στὴ λατρευτή του κόρη. Ἴσως κάλιστα νὰ ματαίωνε καὶ τὸν ἐκλεκτὸ της γάμο μὲ τὸν ἀγαπημένο της καὶ νὰ δυστυχοῦσε αὐτὴ σὲ ὅλη της τὴ ζωὴ ἐξ αἰτίας τοῦ κηλιδωμένου πειὰ πατέρα της....

Ἐξάλλου ὁ ἄμοιρος Λαμπέρ, ἀποφάσισε ν' αὐτοκτονήση, γιὰ νὰ σώση τοὐλάχιστον τὴν τιμὴ τοῦ ὀνόματός του. Ἄφησε στὸ γραφεῖο μιὰ ἐπιστολὴ γιὰ τὴ γλυκειά του κόρη Λουϊζ, ζητῶντας της συγχώρησι γιὰ τὸ τρελλὸ ἀδίκημά του, καὶ βγῆκε προφυλακτικὰ στὸ σκοτεινισμένος, σὰν νάχε μεθύσει ἀπὸ κρασί !...

ΙΙΙ

Περασμένα πειὰ μεσάνυχτα, ὁ Λαμπὲρ βρέθηκε στὸ Πὸν-Νέφ. Ἔρριξε τὴ δακρυσμένη ματιά του στὰ σκοτεινὰ κι' ἤπουλα νερὰ τοῦ Σηκουάνα, ἀνατρίχιασε ἄθελά του γιὰ μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα ἔκανε νὰ δρασκελίσῃ τὸ λιθόχτιστο πεζοῦλι τῆς γεφύρας, γιὰ νὰ ριχτῆ μέσα τους...

Μὰ ἔξαφνα, ἕνα σιδερένιο χέρι τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸν ὦμο, τὸν τράβηξε ἀπότομα πρὸς τὰ πίσω, καὶ μιὰ λεπτὴ εἰρωνικὴ φωνὴ ψιθύρισε στ' αὐτί του :

Ἔ, φιλαράκο μου... Τρελλάθηκες, γιὰ νὰ ζητᾶς κολύμπι μὲ τέτοια πονηρὴ ὑγρασία, σ' αὐτὴ τὴν κάπως ἀκατάλληλη ὥρα ;...

Ὁ Λαμπὲρ κατάπληκτος γύρισε πίσω κι' ἀντίκρυσε ἕναν ψηλό, γερομένο ἄγνωστο, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπο ἔκρυβε ὁ ψηλὸς γιακᾶς τοῦ εὐρυχώρου μανδύα του.

—Ἀφῆστε με ἥσυχον, κύριε... Ψιθύρισε ὁ Λαμπέρ. Θέλω νά... Πρέπει νὰ ἀνάγκη νὰ πνιγῶ !...

—Εὐχαρίστως νὰ σᾶς ἀφήσω, κύριέ μου... Μὰ πρέπει νὰ μοῦ πῆτε πρῶτα τὴν ἀφορμὴ τῆς ὄχι καὶ τόσο διασκεδαστικῆς αὐτῆς ἀσχολίας σας !... Ἀποκρίθηκε εἰρωνικὰ ὁ ἄγνωστος, κρατῶντας τον ἀπότομα γερά...

Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο ;... Ξανᾶπε ὁ Λαμπέρ.

Μὰ βλέποντας τὴν ἀλλόκοτη ἐπιμονὴ τοῦ ἀγνώστου καὶ θέλοντας νὰ προσέξη τὸ ἐλαφρὸ τρεμούλιασμα τῆς φωνῆς του, τοῦ διηγήθηκε ἄκρες - μέσες τὴ θλιβερὴ ἱστορία του...

Ὅταν τελείωσε, στενάζοντας βαθειά, ὁ ἄγνωστος ξεφώνισε μὲ ζωηράδα :

—Ὄχι, κύριέ μου... Οὔτε θὰ ἀτιμασθῆτε, οὔτε φυλακὴ θὰ πᾶτε, κι' οὔτε θὰ πνιγῆτε... Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι κατηγορηματικά !...

—Καὶ τί θὰ κάνετε γιὰ ν' ἀποφύγω τὴν τραγική μου τύχη ;

—Θὰ σᾶς δανείσω ἐγὼ αὐτὲς τὶς τρεῖς χιλιάδες δουκάτα ποὺ σᾶς λείπουν !...

—Ἐσεῖς ;... Ἐσεῖς ;... Μὰ ποιὸς εἶστε, λοιπόν ;... Ξεφώνισε τώρα κατάπληκτος ὁ Λαμπέρ, μὴ πιστεύοντας τ' αὐτιά του.

Ὁ ἄγνωστος ὅμως ἀποκρίθηκε ἀόριστα :

—Εἶμαι... Εἶμαι... Μὰ τί σᾶς μέλλει ποιὸς εἶμαι ;... Πέστε πὼς εἶμαι ἕνας εὐεργέτης καὶ παρηγορητὴς τῶν θλιμμένων... Μονάχα, κάντε μου τὴ χάρι κι' ἀκολουθῆστε με ὥς τὸ σπίτι μου, γιατί οἱ δρόμοι τέτοια ὥρα εἶνε ἐπικίνδυνοι... Ἐκεῖ ἄλλωστε θὰ σᾶς δανείσω καὶ τὰ χρήματά σας....

IV

Ὁ Λαμπέρ, νομίζοντας πὼς ὀνειρεύεται, ἀκολούθησε μηχανικὰ τὸν ἄγνωστο ὥς κάποιο ἰσόγειο, μὰ κομψό, σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Πὸ-ντὲ φὲρ-Σαὶν Μαρσέλ. Τρύπωσαν κι' οἱ δυό τους μέσα, καὶ σὲ λίγη ὥρα ὁ ἄγνωστος τοῦ μετροῦσε, ἀμίλητος καὶ σοβαρός, τὶς τρεῖς χιλιάδες χρυσᾶ δουκάτα...

—Κύριέ μου, εἶστε ἐξάπαντος ὁ καλὸς ἄγγελος τοῦ πανάγαθου Θεοῦ ! Τραύλισε κατάπληκτος ὁ Λαμπέρ.

Μὰ ὁ ἄγνωστος, χαμογελῶντας λυπημένα, εἶπε :

—Εἶνε ἡ ἀτομική σας γνώμη αὐτή... Δυστυχῶς ὅμως δὲν εἶνε καὶ γενική !... Ὡστόσο, λίγο μὲ ἐνδιαφέρει... Ἀκοῦστε τώρα καὶ κάτι... Αὔριο βράδυ θὰ καλέσετε στὸ σπίτι σας τοὺς δανειστές σας.... Θὰ τοὺς μετρήσετε τὸ χρέος σας καὶ θὰ τοὺς κρατήσετε νὰ φάνε μαζύ σας.... Μὴ λυπηθῆτε τὸ κρασί !... Οὔτε καὶ τοὺς καλοὺς μεζέδες... Ἔχω τὸ σχέδιό μου ἐγώ, γιὰ νὰ σᾶς μιλάω ἔτσι... Μοῦ τὸ ὑπόσχεστε ;...

—Μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, κύριέ μου... Ἀποκρίθηκε μὲ ἐνθουσιασμὸ ὁ Λαμπέρ. Ἄλλωστε δὲν βλέπω καὶ τίποτε τὸ ἄτοπο σ' αὐτά... Ὡστόσο, θὰ προτιμοῦσα νὰ τοὺς πνίξω αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἄκαρδους τοκογλύφους, παρὰ νὰ τοὺς κάνω τραπέζι στὸ σπίτι μου, μὰ μιὰ ποὺ ἐπιμένετε....

—Καὶ πολὺ μάλιστα ἐπιμένω !... Διέκοψε ζωηρὰ ὁ ἄγνωστος.

—Ἔ, τότε δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ ἀρνηθῶ αὐτό... Ξανᾶπε ὁ Λαμπέρ. Καὶ μὲ τί ὅρους μοῦ δανείζετε αὐτὰ τὰ λεπτά ;...

Ὁ ἄγνωστος ἔπνιξε κάποιο στεναγμὸ κι' ἀποκρίθηκε, χαμογελῶντας πένθιμα :

—Ἂν σᾶς τὰ δάνειζα μὲ ὅρους, δὲν θὰ ἤμουν πειὰ ὁ «καλὸς ἄγγελος τοῦ πανάγαθου Θεοῦ» γιὰ σᾶς... Κρατῆστε τα δίχως ἀπόδειξι... Δίχως τόκους... Ὅπον καιρὸ θέλετε.... Κι' ὅταν εὐκολυνθῆτε, ἔρχεστε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι μιὰ βραδειά, μὲ συναντᾶτε καὶ μοῦ τὰ ἐπιστρέφετε... Λέγομαι Μπουργκινιόν... Σύμφωνοι, κύριέ μου ;....

—Σύμφωνοι... Καὶ ποτέ μου δὲν θὰ ξεχάσω τὴν εὐγνωμοσύνη ποὺ σᾶς χρωστάω !.... Τραύλισε δακρυσμένος ὁ Λαμπέρ. Μοῦ σώσατε τὴ ζωή, μὰ καὶ τὸ σπουδαιότερο, ἐξασφαλίσατε γιὰ πάντα τὴν εὐτυχία τῆς κόρης μου !...

Ἔσκυψε, φίλησε ξαφνικὰ τὸ χέρι τοῦ εὐεργέτη του καὶ χάθηκε στὴ σκοτεινιὰ τῆς νύχτας, ἐνῶ ὁ αἰνιγματικὸς ἐκεῖνος ἄγνωστος μουρμούριζε :

—Ναί... Ἐξασφάλισα τὴν εὐτυχία Ἐκείνης... Τῆς Λουκίας μου !

V

Ὅταν κατὰ τὸ μεσάνυχτα τῆς ἑπομένης ὁ Βερνέϊγ κι' ὁ Ταρνιὲ ἄφησαν τὸ μέγαρο τοῦ Λαμπέρ, τάβλεπαν ὅλα ρόδινα. Ἔχαν πληρωθεῖ τὸ χρέος τους κι' αὐτὸ τοὺς ἔκανε εὐτυχεῖς.

Μὰ ὅταν ἔφτασαν στὴ γειτονικὴ γέφυρα τοῦ Πὸν-Νέφ, μιὰ σκιά, ποὺ γλυστροῦσε ἀθόρυβα, παρακολουθῶντας τους, ξεπρόβαλλε ἄξαφνα μπροστά τους καὶ σημαδεύοντάς τους κατάστηθα μὲ δυὸ τεράστιες πιστόλες, μούγκρισε :

—Τὰ πουγγιά σας ἢ τὴ ζωή σας... Εἶμαι ὁ Καρτούς !...

Οἱ δυὸ τοκογλύφοι παράλυσαν ἀμέσως ἀπὸ τὸν τρόμο τους. Παράδωσαν στὸν τρομερὸ λήσταρχο τὰ πουγγιά τους καὶ, ὅταν σκέφτηκαν νὰ ζητήσουν βοήθεια, ἐκεῖνος εἶχε γίνει ἄφαντος !...

VI

Ὅταν ὁ Λαμπέρ, σ' ἕνα χρόνο, πῆγε στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Πὸ-ντὲ φὲρ-Σαὶν Μαρσέλ, γιὰ νὰ ζητήση τὸν κ. Μπουργκινιόν, καὶ νὰ τοῦ ἐπιστρέψη τὰ δουκάτα, ποὺ τὸν εἶχαν σώσει, ἔμαθε μὲ κατάπληξι μὰ καὶ μὲ πόνο ἀνέκφραστο, ὅτι ὁ κ. Μπουργκινιὸν κι' ὁ λήσταρχος Καρτούς, ποὺ εἶχε μόλις ἐκεῖνες τὶς μέρες καρατομηθεῖ, ἦσαν τὸ ἴδιο πρόσωπο !....

Δάκρυσε μὲ ἱερὴ συγκίνησι. Χάρισε τὰ λεπτὰ αὐτὰ σ' ἕνα φιλανθρωπικὸ κατάστημα, κι' ὅταν τὸ μεσημέρι ἀποκάλυψε τὴ θλιβερὴ αὐτὴ ἀλήθεια στὴ χλωμὴ μοναχοκόρη του, ἀναγκάστηκε πολλὲς φορὲς νὰ τῆς σκουπίση στοργικὰ τὰ δακρυοπλημμυρισμένα γλυκά της μάτια...

Μὰ οὔτε αὐτὸς ποτέ, οὔτε κι' Ἐκείνη, μάντεψαν τὸ τρυφερὸ μυστικὸ τοῦ νεαροῦ καὶ τραγικοῦ λησταρχου !...

— Τὰ πουγγιά σας ἢ τὴ ζωή σας...